

жерцытъ и Миленгытъ са отрекохъ отъ сѣка покорность на Грько-римлянытъ, но пакъ бѣхъ усми-рени и обвързаны да плащатъ ѣще данѣкъ. Макарь сетиъ този данѣкъ да бѣше намаленъ, но не отъ тѣхната сила, колкото отъ политиката на правителството — да не умножи тѣй числото на служителиъ, съ туй и сиромашіята. Какъто и да е, Византійцытъ не преставахъ да са стараѣхъ да държатъ Славенытъ въ миръ, и тамъ дѣто неможахъ да успѣхъ силомъ, помагане имъ христіанството: като са обръщахъ въ христіанската вѣра, Славенытъ са погърчвахъ, а като изгубвахъ народността си, тѣ губяхъ силата си. Прочее много време ѣще тамшнытъ Славены по-вечето въ горытъ, вардихъ езика си, какъто може да го вардѣхъ и до сега!

«Този пришлецъ народъ, — казва пакъ Фальмерафель за Славенытъ, — като раздѣчаваше отъ туземцытъ (Гърцы) по нравы и езикъ, трѣбаше да произведе превраты и въ самата топографія на обсадената отъ тѣхъ земя (Гърція). Горы, долины, бърда, езера и рѣкы, колыбы, села, градове, цѣлы области, най-подиръ и самата страна, зехъ новы названія, извлечены или изъ характера на мѣстностьта, или изъ въспоминаніе за майката-отечество.

«Като разгледамы съ по-голъмо стараніе поменклатурата на Пелопонезъ, ный дѣйствиелно ще намѣримъ сичкото пространство на тѣзи страна по-крыто съ чисто-славенскы названія; тогазы и казванъето на Византійцытъ, че *Морея*, въ известна епоха, была е наистиннѣ славенска земя, ще стане самдо-по-себе си очевидство.»

Тукъ ученѣйшійтъ нѣмецъ прилага подъ забѣлжка: че «за по-точно изучаване на този пред-